

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/63/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116215068
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116215068.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/X, XXX XX J., právne zastúpeného: KAIFER advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Fibichova 11, 040 01, IČO: 36 861 561, proti žalovanému: Z. A., sídlo A. XXX, XXX XX A., právne zastúpený: PALŠA A PARTNERI Advokátska kancelária spol. s r. o., so sídlom Masarykova č. 13, 080 01 Prešov, IČO: 36 492 086, o zaplatenie 5.000 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 16C/59/2016-202 zo dňa 14.02.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.000 eur od 21.7.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že nebolo sporné, či na danú právnu vec je potrebné aplikovať zákona č. 66/2009 Z.z., nakoľko obe strany sporu mali za to, že predmetná právna úprava je právne príliehavá k prebiehajúcej sporovej veci, pričom problém bol len v interpretácii § 4 ods. 1 tohto zákona. Súd prvej inštancie sa teda primárne musel zaoberať otázkou, či vzniklo v danom prípade právo zodpovedajúce vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z.z.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu vtedy, ak nemá vlastníka stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo. S ohľadom na gramatický výklad je nutné prisvedčiť názoru, že musia byť v rovnakom čase (deň účinnosti zákona) kumulatívne splnené dve podmienky, t.j. už uvedená účinnosť zákona a neexistencia iného zmluvne dohodnutého práva. V prejednávanej prípadnej účinnosť zákona nastala 01.07.2009, čo je okolnosť, ktorú žiadna zo strán sporu nemohla ovplyvniť, pričom v čase účinnosti zákona existoval medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a žalovaným zmluvný vzťah - nájomná zmluva č. 1/2004 Z.z. zo dňa 19.10.2004, k výpovedi ktorej došlo až 28.05.2009.

Je teda zrejmé, že práve vzhľadom na existenciu uvedenej nájomnej zmluvy vecné bremeno vzniknúť nemohlo, keďže text zákona bola zákonodarcom jasne naformulovaný. Uvedené je v zhode s právnou argumentáciou uvedenou v uznesení Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.07.2017 č.k.

6Co/11/2016-199, kde sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou vo vyššie uvedenom medzitýmnom rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 9C/195/2014 z 19.02.2015 medzi totožnými stranami sporu. Gramatický výklad slov v § 4 ods. 1 zákona č. 66/2008 Z.z. „ku dňu účinnosti zákona“ podporuje názor, podľa ktorého prekážka v podobe iného práva (v tejto veci nájomná zmluva) pre vznik zákonného vecného bremena musí existovať ku dňu účinnosti zákona. Odvolací súd preto uviedol, že ak nájomný vzťah ku dňu účinnosti zákona existoval, vecné bremeno nevzniklo a vec po skončení nájomného vzťahu spadá pod režim bezdôvodného obohatenia. S uvedenou argumentáciou sa stotožňuje aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci.

Napokon v už spomínanom rozsudku tunajšieho súdu sp.zn. 9C/195/2014 z 19.02.2015, ktorý je právoplatný, bolo konštatované, že právo žalobcu na náhradu za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti je dané najmä z dôvodu, že v čase účinnosti zákona existoval nájomný vzťah, preto zo strany žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu, s čím sa súd prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje.

Aktívna legitímácia žalobcu je bezpochyby daná, keďže ide o nárok z bezdôvodného obohatenia, nie z vecného bremena, pričom súd prvej inštancie akcentuje aj tú skutočnosť, že žalobca nenadobudol predmetnú nehnuteľnosť špekulatívnym spôsobom, ale domáha sa svojich práv a oprávnených záujmov. K tvrdeniam žalovaného, že v obci dochádza k sceľovaniu pozemkov, resp. že obec zahájila kroky na vyporiadanie predmetných pozemkov musí súd prvej inštancie konštatovať, že tieto zostali len v rovine tvrdení bez preukázania ich skutočnej realizácie.

Následne sa vzhľadom na námietku žalovaného súd prvej inštancie musel zaoberať aj námietkou premlčania.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že nakoľko sa žalobca domáhal nároku z bezdôvodného obohatenia, zodpovedá tomu aj režim prípadného premlčania. Poukazujúc na vyššie citovaný § 107 ods. 1 OZ je premlčacia doba 2-ročná, pričom žaloba bola na súd doručená 25.07.2016 a žalobca sa domáha nárokov 2 roky spätne, z tohto dôvodu nemôže byť jeho nárok premlčaný.

Čo sa týka výšky priznaného bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie mal za to, že vychádzal zo znaleckých posudkov č. 149/2015 znalca O.. E. a č. XXX/XXXX znalca O.. F., predložených žalobcom, ktoré sice boli žalovanou stranou spochybnované, avšak na druhej strane žalovaný žiadnym procesne relevantným spôsobom (napr. predložením súkromného znaleckého posudku) nevyvrátil skutočnosti uvádzané v týchto znaleckých posudkoch.

Súd mal preto za to, že nárok žalobcu predstavujúci 5.000 eur za výmeru pozemku 1.000 m² a sumy 2,50 eura ročne za 1 m² za obdobie od 26.07.2014 do 25.07.2014 je dôvodný, keďže zo znaleckého posudku č. 149/2015 znalca O.. O. E. vyplýva, že všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti predstavuje zaokrúhlené čiastku 28.600 eur, teda 1/10 z hodnoty predmetnej nehnuteľnosti predstavuje dokonca 2,86 eura ročne za 1 m².

V danom prípade žalobca od žalovaného požadoval úroky z omeškania odo dňa 21.07.2016 (výzvou zo dňa 12.07.2016 žalobca vyzval žalovaného zaplatiť peňažné plnenie v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy, č.l. 14 spisu) vo výške 5 % ročne zo sumy 5.000 eur do zaplatenia, preto mu ich súd priznal tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

3. Odvolateľ v odvolaní poukázal okrem iného na to, že súd prvej inštancie rozhodol o žalobcom uplatnenom nároku nie podľa zmyslu, účelu a cieľa sledovaného a vyjadreného zákonodarcom v súvisiacej právnej norme, ale na základe odkazu na tzv. gramatický význam slov v ust. § 4 ods. 1. Javí sa podľa odôvodnenia rozsudku, že súd prvej inštancie prijal právny záver, podľa ktorého zmyslom a účelom danej právnej normy, či jej cieľom bolo upravovať právne vzťahy samosprávy, vzniknuté po roku 1989 na základe zákona o majetku obcí, týkajúce sa len jedného jediného dňa datovaného 01. júl 2009. Nie je pochyb o tom, že predmetná nehnuteľnosť - pozemok - ostatné plochy o výmere 1.000 m² tvorí časť futbalového ihriska a teda časť športového areálu. Podobne ako verejnú zeleň a cintoríny, samospráva aj športoviská užíva na základe zákonom daného právneho dôvodu. Odvolateľovi právo dočasne nehnuteľnosť užívať vyplýva zo Zákona č. 66/2009 Z.z., ktorý je účinný od 01.03.2009. V ďalšom poukázal na to, že zákonodarcovia rieši danú spoločensko-právnu situáciu predmetnou právnou normou dočasne zriadením práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu s predpokladom následného konečného usporiadania vzájomných práv a povinností týmto zákonom tam uvedeným spôsobom.

Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 5Co/37/2012. Podľa jeho názoru nie je správny záver súdu prvej inštancie, že Zákon č. 66/2009 Z.z. v žiadnom svojom ustanovení nepripúšťa možnosť vzniku zákonného vecného bremena v čase neskoršom ako ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. po dni 01.07.2009. Ďalej poukázal na rozsudok krajského súdu v Prešove 15Co/37/2012 zo dňa 27.11.2013.

Ak však bol zmluvný vzťah na základe jednostranného právneho úkonu (nie nájomcu, samosprávy) ukončený výpoveďou dotknutého subjektu (prenajímateľom) a to ihneď po účinnosti zákona, ktorý dočasnú ochranu samospráve poskytol, neexistuje rozumný a logický dôvod, aby samospráva nebola od tejto doby dočasne daným zákonom chránená.

Nárok žalobcom uplatnený sa navyše netýka celej dotknutej parcely, ale len jej istej časti - novovytvorenej parcely. Nárok sa netýka obdobia po účinnosti zákona a teda obdobia od 01.07.2009 do budúcnosti, ale sa podľa petitu žaloby týka obdobia od 26.07.2014 do 25.07.2016.

Žalobca nebol vlastníkom pozemku v roku 2009, resp. pred rokom 2009. Žalobca nebol vlastníkom pozemku ani 01.07.2009. Žalobca nemal so žalovanou uzatvorený ku dňu 01.07.2009 právny vzťah spočívajúci v nájme pozemku na základe nájomnej zmluvy.

4. Odvolateľ očakáva, že odvolací súd vyrieši pre toto konanie právne významnú otázku a vysloví, či za danej skutkovej a právnej situácie možno, pri neexistencii súkromnoprávneho vzťahu jeho jednostrannou výpoveďou prenajímateľom, po výpovedi nájomnej zmluvy pri rozhodovaní o tzv. rozhodnom období pre toto konanie dané žalobou, a teda v období od 26.07.2014 do 25.07.2016, v čase kedy už mala byť nájomná zmluva prenajímateľom bez udania dôvodu jednostranne v roku 2009 vypovedaná, aplikovať právny predpis č. 66/2009 Z.z.

Odvolateľ ďalej zastáva názor, že v danej veci sa jedná o jednorazovú náhradu a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, pretože dôležité je, že tento nárok je iba jeden a disponuje ním len ten účastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena - účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., teda ku dňu 01.07.2009.

V tejto súvislosti namietal aktívnu legitimitáciu žalobcu. V súvislosti s náhradou trov konania poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázal na to, že vecné bremeno vzniknúť nemohlo vzhľadom na existenciu nájomnej zmluvy, čo uviedol súd prvej inštancie v čl. 36 rozsudku. Taktiež poukázal na záver rozsudku 6Co/11/2016, podľa ktorého je, že primárnym zmyslom a cieľom Zákona č. 66/2009 Z.z. nebolo zriadiť zákonné vecné bremená, ale definitívne usporiadať vlastnícke vzťahy, okrem iného aj pozemky, na ktorých sú umiestnené športové areály, aby tak právny stav nahradil protiprávny stav vzniknutý užívaním cudzieho pozemku bez právneho dôvodu (náhradné pozemky alebo vyrovnanie v konaní o pozemkových úpravách). Ustanovenie § 4 ods. 1 Zákona č. 66/2009 spája vznik zákonného vecného bremena z časového hľadiska výlučne s dňom účinnosti tohto zákona a nerozširuje možnosť vzniku zákonného vecného bremena aj na základe iných právnych skutočností než okamihom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Žalobca má za to, že akýkoľvek iný výklad je neakceptovateľný, že v prípade, ak by mal zákonodarca v úmysle pripustiť možnosť vzniku zákonného vecného bremena v prospech žalovanej v čase neskoršom ako v deň nadobudnutia účinnosti tohto zákona, napr. neskorším zánikom zmluvne dohodnutého práva týkajúceho sa užívania predmetných nehnuteľností po účinnosti právnej normy, hoci aj na základe jednostranného právneho úkonu tak, aby nepochybne zákonodarca upravil takúto podmienku *expressis verbis* priamo zo zákona.

Za stavu, ak si žalobca uplatňuje v konaní nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia tak o aktívnej legitimitácii žalobcu niet pochybností.

6. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch odvolania. Ďalej poukázal na iniciovanie konania na príslušnom úrade štátnej správy s tým, že má záujem žalovaný ukončiť tento dočasný zákonodarcom založený stav definitívnym riešením pričom ponúkal žalobcovi aj zámenu pozemkov.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý okrem iného poukázal na to, že žalovaný už 10 rokov od účinnosti zákona efektívne nerieši uvedenú situáciu zákonom predpokladaným spôsobom, a to v konaní o pozemkových úpravách, ako to predpokladá zákon, a teda sám žalovaný svojím konaním zapríčinil uvedený stav. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej o ponuke na zámenu pozemkov.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

9. Nemali by byť pochybnosti o tom, že na predmetný právny vzťah (športový areál, futbalové ihrisko) dopadá Zákon č. 66/2009 Z.z. Jeho primárnym zmyslom a cieľom nebolo zriadiť zákonné vecné bremená, ale raz a navždy definitívne usporiadať vlastnícke vzťahy; okrem iného aj k pozemkom, na ktorých sú umiestnené športové areály, aby tak právny stav nahradil protiprávny stav vzniknutý užívaním cudzieho pozemku bez právneho dôvodu (náhradné pozemky alebo vyrovnanie v konaní o pozemkových úpravách; § 2 cit. Ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu).

10. Ochranu v podobe zákonného vecného bremena zákonodarca upravil len ako dočasnú zákonnú reguláciu, a to len pre prípad, že niet na strane vlastníka stavby iného práva. Zákonodarca teda evidentne nemienil vstupovať do vzťahov, v ktorých sa napríklad „našla dohoda“ pri užívaní cudzieho pozemku (arg. slová „ak nemá vlastníka stavby...iné právo..; § 4 ods. 1).

11. Predmetný pozemok je na trávnej časti futbalového ihriska a len z minimálnej časti zastávaný stavbou. Logickým výkladom treba za športový areál na účely §1 ods. 2 Zákona č. 66/2009 Z.z. považovať tak pozemok žalobcu. K areálu prirodzene patrí ihrisko a rovnako aj so športom súvisiace stavby, či rôzne zariadenia (porov. rozsudok Okresného súdu Prešov z 19.02.2015 č.k. 9C/195/2014-52).

12. Na obdobie, za ktoré žalobca uplatňuje náhradu (od 26.07.2014 do 25.07.2016) síce žiadne zmluvné právo zo zmluvy nedopadá, avšak ku dňu účinnosti zákona zmluvný vzťah medzi vlastníkom nehnuteľnosti (prenajímateľom) a nájomcom existoval a preto vznik vecného bremena je vylúčený (§ 34 ods. 1 Zákona č. 66/2009 Z.z.).

13. Tento názor podporuje aj logický výklad, veď predsa by bolo nelogické, ak by napríklad jeden deň existencie nejakého zmluvného vzťahu v čase po nadobudnutí účinnosti Zákona č.66/2009 Z.z. zablokoval dôležitý cieľ zákona, ktorým bolo nahradiť bezprávie stavom právnej istoty až do vykonania definitívnych úprav, čo môže trvať celé roky. Logiku tiež má názor, že niet dôvodu zakladať vecné bremeno ex lege, ak existuje zmluva. A contrario tam kde zmluvy niet, tam vzniká riziko neistoty, a ako riešenie zákonodarca upravil vecné bremeno. Navyše aj samotný gramatický výklad tomuto názoru neodporuje. Slová zákona ku dňu účinnosti len indikujú favorizovanie zmluvného vzťahu a samozrejme, že nie zmluvného vzťahu z obdobia „ďaleko“ pred nadobudnutím účinnosti zákona, ale zmluvného vzťahu existujúceho v deň (...ku dňu...) účinnosti zákona.

14. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobcovi priznal náhradu za zaberaný pozemok. Nemali by byť pochybnosti, že predchodkyňa žalobcu uzavrela nájomnú zmluvu a že ju aj ako celok v kontinuite s vôľou žalobkyne vypovedala.

15. Správne teda súd prvej inštancie zohľadnil trhový aspekt. Či už sú to vzťahy ohľadne záhradkárskych osád (viď. prípad Trenčianske Biskupice v. Slovenská republika) alebo veci regulovaného nájmu nájomných bytov, Európsky súd pre ľudské práva potvrdil dominantnú rolu trhu pri stanovovaní primeranosti náhrad za zaberanie pozemkov vlastníkov. Žalovaná obec zaberá pozemok žalobcu a je spravodlivé, aby jej za to poskytla spravodlivú náhradu podľa stavu ponuky a dopytu na trhu v danom čase.

16. Odvolací súd si uvedomuje špecifickosť a novosť predmetnej veci aj z pohľadu otázky, či ide o jednorazovú alebo opakujúcu náhradu. Zákon o tejto otázke (o náhrade za vecné bremeno) mlčí, a preto je dôvodné aplikovať všeobecný predpis (OZ). Odvolaciemu súdu sa javí spravodlivé, že náhrada má korešpondovať podmienkam na trhu v danom čase a keďže nejde o konečné riešenie (vecné bremeno natrvalo, porov. § 23 ods. 5 Zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov), ale dočasné provizórium, ktorého náhrada sa javí byť adekvátna, ak vychádza z podmienok na trhu vždy v danom čase a náhrada sa poskytne len za skutočnú dobu obmedzenia užívania. Za dôvodný je treba považovať postup súdu prvej inštancie podľa pravidla o bezdôvodnom obohatení, podľa ktorého sa

obohacuje nielen ten koho majetok sa bezdôvodne zväčšil, ale aj ten, koho majetok sa nezmenšil, aj keby sa zmenšil, ak by si plnil povinnosti; porov. R 25/1986.

17. Aj pre obec by malo byť samozrejmosťou zaplatiť žalobkyni náhradu za zaberanie pozemku podľa podmienok v danom čase. Ak by išlo o vecné bremeno natrvalo, logiku by mal argument, že v nejaký moment vecné bremeno vzniklo a v ten istý moment vzniklo aj právo uplatniť náhradu za vznik vecného bremena a ktorá náhrada má povahu jednorazovej náhrady. Aj oceňovací predpis (porov. prílohu č.3, F2/a vyhl. č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku) predpokladá v takomto prípade pri zistení jednorazovej hodnoty vecného bremena dvadsaťnásobok ročnej výhody. Preto je jednorazová náhrada problematická a treba vychádzať zo skutočnej doby trvania dočasného obmedzenia až do prijatia definitívneho riešenia. Odvolací súd preto nepovažoval právo za premlčané, ak nie je spojené s jednorazovou náhradou.

18. V danej právnej veci vecné bremeno vzniknúť nemohlo a preto nemožno uvažovať o jednorazovosti náhrady a preto je rozsudok súdu prvej inštancie správny aj v časti posúdenia námietky premlčania.

19. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

20. So zreteľom na uvedené potom odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 s prihliadnutím na ust. §255 CSP vychádzajúc zo zásady úspešnosti súd úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Odvolací súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa upravené v ust. § 257 CSP nakoľko tieto ani preukázané neboli, to znamená, či už ponúka na zámenu pozemkov alebo iné výnimočné okolnosti, ktoré by mohli prelomiť aplikáciu ust. § 255 CSP.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).